Fra LaRouche-bevægelsen 27. august 2014: Endelig en tilgang til et system for samarbejde mellem nationer

26. august 2014 – Hele systemet, som vi hidtil har kendt det, er grundlæggende set i færd med at disintegrere. USA står umiddelbart foran en gennemgribende, håbløs bankerot: det hele vil snart være overstået. Inden for nogle få uger vil der formentlig ikke være nogen i USA, som ikke sulter; og hvis man ikke er rede til at gøre noget ved det, nu – at ændre måden, tingene gøres på, så er det formentlig allerede ude med dig. Er I klar over, at vi befinder os på randen af den menneskelige arts udslettelse? Med mindre det, vi arbejder på, lykkes, er I døde!

Men vi har en kombination, som kan fungere. Den er svag; den er sårbar som bare Helvede, men den kan fungere – det skal den! Det, vi taler om, er en form for udvikling, som forhåbentlig ikke inkluderer disintegration, og som vil føre til en tilgang til et system for samarbejde mellem nationer.

> »Jeg mener, at vi er på randen til, at det kunne være muligt at gøre dette«,

sagde Lyndon LaRouche. Og det vil sandelig være en ting at gøre, som er godt værdsat. Vi har ikke længere brug for Helvede.

Titusinder, eller sandsynligvis snarere hundredetusinder af palæstinensere fejrer i gaderne i Gaza og på Vestbredden her til aften, efter at en tidsubegrænset våbenhvile i Gaza blev forhandlet igennem af den egyptiske regering med ikrafttræden

kl. 19,00 Kairo-tid, efter 50 dages forfærdelig nedslagtning, og den blev annonceret af den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas fra Ramallah. Kun Egypten vil overvåge våbenhvilen.

Samtidig gjorde Egypten en indsats andetsteds for at dræne Mellemøstens sumpe. I går var Kairo vært for et møde om Libyen med naboregeringer (Libyen, Algeriet, Sudan, Tunesien, Tchad samt generalsekretæren for den Arabiske Liga), og Egyptens udenrigsminister forlod mødet med en opfordring til alle de libyske militser om at nedlægge våbnene.

»Mon ikke det vil give Hillary Clinton en sort dag?«,

spurgte Lyndon LaRouche; hun, som jublede over den libyske præsident Gaddafis død. Er det ikke en trussel imod alt, hvad Obama har gjort i Libyen? På tidspunktet, hvor mødet fandt sted, var Obamaregeringen i færd med at rette fingeren mod Egypten som værende skyldig i at have bombet islamist-militser i Libyen. Regeringens anklage mod Egypten er ikke bevist, men dens vrede mod Egypten for at have forsøgt at løse krisen dér uden Obamas tilladelse, er reel nok.

Søndag, den 24. august, deltog Egypten i et møde om ISIS og Syrien i Jeddah, med deltagelse af udenrigsministrene fra Saudi Arabien, Jordan, Qatar og de Forenede Arabiske Emirater. Samme dag samlede Egyptens præsident al-Sisi chefredaktørerne for Egyptens førende aviser og fortalte dem, at Egypten hverken støtter det syriske regime eller den syriske opposition. I stedet sagde han, at Egyptens bestræbelser har fokus på at modarbejde enhver plan, der går ud på at dele Syrien. Egyptens eneste interesse i spørgsmålet er at bevare Syriens territoriale enhed og beskytte den fra faren for en opsplitning. Egypten arbejder på at nå frem til en fredelig løsning på situationen i Syrien. Ligeledes samme søndag besøgte stormuftien af Damaskus Kairo, hans første besøg siden 2011, for at mødes med storimamen for Kairos Al-Azhar-universitet.

Obama insisterer på at forfølge en privat, ulovlig, ikke-erklæret krig imod Syrien selv, mens han samtidig søger at forfølge en anden privat, ulovlig, ikke-erklæret krig imod ISIS. DagensNew York Times lækker en historie fra Det hvide Hus om, hvordan man skal angribe ISIS i Syrien uden at samarbejde med den syriske regering: få et jagerfly til at snige op til den syriske grænse og affyre et standoff-missil[1], mens det foretager en loop-manøvre tilbage til irakisk territorium. Denne masturbations-illusion skal angiveligt tilintetgøre de ISIS-militanter, som måtte befinde sig dér tæt på grænsen. I kontrast hertil kræver generalstabscheferne, sammen med Lyndon Larouche og andre patriotiske amerikanere, at Obama går med i en gennemskuelig alliance med alle de regeringer, som bekæmper ISIS, og at han forelægger hele planen for Kongressen til afstemning, som loven kræver.

Generalstabscheferne, som er på bølgelængde med Egyptens bestræbelser, rapporteres at udveksle deres efterretninger om ISIS med Syrien via Berlin, Moskva og Bagdad.

Mønstret er klart. Mønstret er, at de hidtidige systemer, som har domineret planeten, nu bliver omarrangeret: »at blande kortene på ny« er sandsynligvis det rette udtryk: hvilket vil føre til en ny og bedre verden.

Tag f.eks. Egypten. Tag Indien: Indien er også et land, som er i færd med at genopbygge sine karaktertræk. Og så kigger man på alle de andre steder, og man finder, at der er et mønster med nationer, som fører hen imod alle mulige former for samarbejde med hinanden, vel vidende, at resultatet ville blive en katastrofe, hvis de ikke gør det. Det er en fremragende situation.

Det, der er færdigt, er Det britiske Imperium, og en hel del af Det amerikanske Imperium. Disse artister udi nonsens er færdige.

[1] Et missil, som er i stand til at angribe et fjernt mål ved affyring fra et fly, som er uden for rækkevidde af missilforsvaret.